

BIBLIA

Az júniusi elmélkedéseket Kőszeginé Rihmer Melinda (Pécs), a júliusiakat a móri testvérek (sorrendben Ruff Ferenc, Pisch Éva, Virág Péter, Vargáné Pisch Erika, Bitterné Altmár Gyöngyi) készítették.

Június 3. — Szentháromság ünnepe — Jn 16,12–15 —

„...az igazság Lelke elvezet titeket a teljes igazságra”

„Minden, ami Atyámé, enyém.” „A Lélek az enyémből kapja, amit kijelent nektek.”

Dadog az Isten! Próbálja emberi szavakkal elmondani azt az egységet, amelyre nincs kifejezésünk az emberi nyelvben, tapasztalatunk róla még kevésbé. Még a legcsodálatosabb házasság is csak közelíti azt az eggyé válást, amely a Szentháromságos Isten állandó létformája.

Ötvenkénti érettségi találkozás tapasztalatom, hogy semmilyen szakmai siker, társadalmi szerepvállalás, anyagi és fizikai jólét nem teszi boldoggá, kiegyensúlyozottá és megelégedetté az embereket, ha nincs mellette harmonikus párkapcsolat, családi élet.

Ebből következően óriási biztonság és boldogság uralkodhat az isteni világban! Nem tudom, mi hogyan leszünk részesei ennek, ha odakerülünk, ahol „sok hely van”, s ahol már „helyet készített” nekünk barátunk, Jézus, de kíváncsian és reménykedve várom eljutásomat ebbe a számomra ismeretlen egységbe.

Az Igazság Lelke majd kinyilatkoztatja nekünk azt a sok mondanivalót, amihez Jézus idejében még nem voltunk elég erősek – ígéri az Ige.

Azt gondolom, kinek-kinek változik, jó esetben fejlődik az érzékenysége arra, hogy „mit bír el” az isteni üzenetből. Jó lenne minél többet felfogni – minket boldogságra teremtő – Atyánk szavaiból, mert bizony nem jó felé halad ez a világ! Mindannyiunk

felelőssége, hogy belső szobánkban csendet teremtve egyre jobban ráhangolódjunk a folyamatos „isten adás”-ra, s akár a prófétai szó és tett nem nagyon kellemes küldetését is vállalva próbáljuk kicsit emberibbé és istenibbé tenni világunkat, leginkább közvetlen környezetünket!

Hiszem, hogy ha minden igaz hívő körül – csak hangyányit, de folyamatosan növekvő – „békessziszteket” lennének, akkor ezek az Istenre és egymásra figyelő kicsiny közösségek előbb-utóbb behálózják a világot, amelynek ez az egyetlen esélye a túlélésre. De ebben az esetben nemcsak a léthen maradás valósulhatna meg, hanem az Atyánk által nekünk tervezett, mindenki számára elérhető, boldog, harmonikus élet lehetősége is!

Június 10. — Úrnapija — Lk 9,11b–17 — „Ti adjatok nekik enni!”

Sokan, sokféleképpen képzelték már el a kenyérszaporítás eseményét. Látunk égre emelt szemekkel imádkozó Jézust, akinek fohászára egy csapásra csordultig lett kenyérral minden kosár. (Minek volt ott ilyen rengeteg kosár?) Volt olyan filmrendező, aki úgy ábrázolta a történetet, hogy ahogyan osztották a tanítványok az ételt, úgy szembesültek mindig azzal, hogy az utolsót adják, és mégsem fogyott el. (Akkor hogyan lett maradék is?) A számtalan elgondolás között van olyan is, amely úgy véli, hogy Jézus imája voltaképpen a szíveket nyitotta meg, s az ajándékozó kisleány láttán mindenki elővette és megosztotta a saját kis elemősiáját, ami így mindenkinek bőven elég lett. (Három napi hideg étellel mentek Jézust hallgatni?) És egyáltalán, hogyan került oda ötezer ember az akkori közlekedési viszonyok mellett, és hogyan lehetett mikrofon nélkül is hallhatóan szólni hozzájuk?

Nem tudom, nem értem, de talán nem is fontos, hogy értsük a csodát. Sem az akkorit, sem a mostaniakat. A fontos az, hogy nekünk mi dolgunk, ha Jézus küldetésében járunk. Hogyan tud Jézus rajtunk keresztül hatni a szeretet erejével a világra?

„Ti adjatok nekik enni!” Attól tartok, ez a felszólítás mindannyiunknak szól! Nemcsak a csúnya multinacionális cégeknek, a milliomosoknak, a hatalmukat őrzető politikusoknak. Félek, hogy nekik nemigen van fülük a világ nyomorának a meghallására. Jézus szava ma is – napi 24000 éhen haló testvérünk kiáltásával – elementáris erővel hangzik felénk. Felénk, akik szeretjük bebiztosítani nemcsak a mai napot, hanem a holnapot is, nemcsak a mienket, hanem a gyerekeket is, akik ha adunk is, inkább csak a feleslegesből stb. Hányan sikoltják ma is a bibliai béna szavával: „Nincs emberem” – aki segítene rajtam.

Aki ma nem lát szükségét a földgolyón, az vak. Aki nem tudja, hogyan lehet segítséget eljuttatni olyan területekre, ahol a kisbaba éhen hal anyja elapadt emlőjén, az tudakozódjon, mert számtalan lehetősége van az inséget szenvedőkön való anyagi segítségek. Saját környezetünkben is egyre gyakrabban találhatunk olyanokat, akiknek a mindennapi is gondot okoz. Legalább ilyen fontos lenne, hogy felemeljük szavunkat az igazságtalan, kizsákmányoló struktúrák ellen, amelyek újratermelik a nyomort. Akármilyen reménytelen küzdelemnek tűnik, Isten erejét és bölcsességét magunkba szívva, s minden jóakarató emberrel összefogva semmi sem lehetetlen.

S mivel nemcsak kenyérral él az ember, legalább ilyen fontos, hogy „mi adjunk enni” lelki eledelt is. Vigaszt, reményt, bátorítást, ölelést, útmutatást, mikor mire van szükség! Hát bizony, az Istenbe kapaszkodó ember manapság sem unatkozhat!

Június 17. — Évközi 11. vasárnap — Lk 7,36–8,3 —

„Bocsánatot nyertek bűneid... Menj békével!”

A bűnös asszony elmegy a farizeus házába, s illatos olajjal és könnyeivel keni meg Jézus lábát, s hajával törli szárazra.

A farizeusok nemigen hívogatták Jézust. S ha igen, miért? Valóban kíváncsiak voltak üzenetére? Vagy „menő” volt egy híres prófétát vendégül látni? Vagy ellenőrizni akarták, hogy a zsidó hitnek megfelelő tartalmakat hirdet-e Jézus? Nem tudjuk. Az azonban biztos, hogy ez a farizeus nem bánt vele vendéghez illően: nem mosta meg úttól poros lábát, nem üdvözölte baráti csókkal bejövetelekor, s

nem kente meg fejét olajjal. Ugyanakkor a bűnös asszonyt nem kergettette el a szolgálival. Csak úgy beszélgetett egy úri házába. Talán kíváncsiak voltak, hogy mit tesz Jézus? Elzavarja-e, felismeri-e, hogy parázna asszonnyal van dolga, akinek szolgálatait igénybe vették ugyan a férfiak, de nyilvánosan nem illett vele társalogni? (Bár kibontott hosszú hajával – az akkori korban – nem sok kétséget hagyhatott mesterségét illetően.)

És Jézus elfogadta a meghívást. Nem mondta, hogy „meszelt sirokhöz nem té-

rek be. Nem akarom, hogy egy kalap alá vegyenek vele. Előbb változzon meg, aztán majd beszélgethetünk”. Elment, mert hívták, s remélte, hogy valamilyen formában el tudja mondani személyre szóló üzenetét.

Igen aktuális Jézusnak ez a viselkedése. Fanyalgásaink, előítéleteink ugyanis sokszor bénítóan hatnak prófétai küldetésünkre. „Velük” nem megyünk együtt a polgári engedetlenségi alkalmakon, „amazokkal” nem fogalmazunk együtt levelet, „nekik” úgy sem érdemes monda-

ni semmit stb. Ez még nem lenne feltétlenül baj, de a vége sajnos többnyire az, hogy a nagy elhatárolódás közepette nemigen teszünk semmit.

S a bűnös asszony, akinek sokat bocsát meg az Isten? Mi indíthatta erre a látványos tetre? Hallotta Jézust már korábban is, szavai elértek szívéhez, megbánta ed-

digi életét, s más úton kezdett járni? Olyannyira, hogy még az őt mélyen elítélő, szupervallásos farizeus házába is be mert menni?

Jézus nagyon megdicséri hitét, s abból fakadó szeretet-cselekedeteit. Példaként állítja a ház ura elé. Újra láthatjuk az élő hit és a tettek elválaszthatatlanságát.

Jaj nekünk, ha helyettünk a kövek beszélnek! S jaj nekünk, ha ama utolsó számadáskor Jézus azt mondja majd nekünk: „Éhes voltam, és nem adtatok ennem, beteg voltam, és nem látogattatok meg...”

Adj, Uram, tisztánlátást, erőt, kitartást és sok humorérzéklet a nehézségeken való könnyebb átlépéshez, az Úton járáshoz!

Június 24. — Évközi 12. vasárnap — Keresztelő Szt. János születése — Lk 1,57–66.80 — „...ezeket a szavakat írta rá: János a neve”

Keresztelő János csodálatos foganása, apjának, Zakariásnak sok hónapos némasága, névválasztása, majd ajkának hatalmas dicsőítésben való megnyílása örömteli döbbenettel töltötte el Erzsébeték környezetét.

Zakariásnak mond valamit az Isten, de ő nem hiszi. Nagyon magamra ismerék ebben a magatartásban. Én is sokszor próbálok meggyőzni Atyámat, hogy amit sugall, az nem egészen jó, nem időzerű, nem fogja meghozni a várt eredményt stb. S hiába bizonyosodott be már számtalan esetben, hogy Neki volt igaz, újra és újra okosabb akarok lenni nála.

Zakariást Isten némasággal sújtotta hitetlenségéért. Valószínűleg ilyenkor nekem is az lenne jó, ha hosszabb csendbe

burkolóznék, hogy minél tisztábban halljam a Hangot. S akkor talán én is olyan határozottan tudnék kiállni a nekem szóló üzenet mellett, mint tette Zakariás, amikor nevet kellett adnia Jánosnak. Isten nem vitatéma! Akkor sem, ha a környezet merőben mást vél jónak! Így lesz, mert Isten utasítására így döntöttem, s ettől nem téríthet el senki és semmi!

Erzsébet és Zakariás talpraesett, klassz embert nevelt Jánosból. A pusztában élő, tanítványokat vezető, a zsidóság vallásos vezetőit is kioktató Keresztelő nem volt apuci-anyuci elkényeztetett késői fiacskája. Látta a jót, s nehézségek árán is ragaszkodott hozzá!

Uram! Egyre nehezebb elkülöníteni a bűzát a konkolytól, s számos körül-

mény nehezíti a jó melletti, megalkuvásmentes elkötelezettséget is. Pedig jó lenne, ha megbízható, kitartó embe- reid lehetnének! A biztosan Tőled jövő gondolatok mellett örök életre elkötelezettek, a kétségesekek esetén nyitott szívű, érdeklődő, Rád, a testvérekre és felebarátokra figyelő, változtatni is képes tanítványok.

Igaz sajnós az is, hogy gyermekeink Binned gyökerező növelése is bonyolultabb az időhiány, valamint a média, a kortárs csoport és többnyire, sajnós, az iskola ellenkező hatásai miatt. Adj, Uram, bölcsességet, hogy legalább a lényegét át tudjuk adni nekik: csak Beléd kapaszkodva és a szeretet törvényeit betartva lehet tartósan boldogan élni!

Július 1. — Évközi 13. vasárnap — Lk 9,51–62 — Hogyan (ne) legyünk logisztikusok?

Jézus Jeruzsálembé készül. Bizonyára sejti, hogy ott veszélyek leselkednek rá, s mégis elindul ezen az úton. – *Vállalom-e küldetésemet, kitartok-e egy jó ügy, felismert hivatásom mellett, ha ez konfliktussokkal, veszélyekkel jár? A kockázat vállalásában meddig merek elmenni?*

Mielőtt elindul, követeket küld, hogy előkészítsék az útját, megszervezzék a szállást, az étkezést, híret vigyék érkezésének. Mivel nem magányos utazó, maga és kísérete elszállásolása, étkeztetése külön szervezőmunkát igényel. (Így van ez ma is, ha tábor, zárandoklatot, lelkipályorlatot vagy egyéb közösségi rendezvényt szervezünk.) Jézus előrelátó. Tervszerűen teszi a dolgát. Nem aprózza el magát, hanem megosztja a feladatokat barátaival.

Megbízik bennük, hogy ezt a fontos szervezőmunkát ők is jól el fogják végezni. Nem pontosan úgy, ahogy megbízójuk tenné, de azért jól. – *Memmi ajándékba kapott időt pocskolok el amiatt, hogy a rögtönzések eluralják az életet? Terveimhez mereven ragaszkodom-e? Megosztom-e a munkát, a feladatot az enyéimmel?*

A követek elindultak, hogy szállást készítsenek. Oda mentek, ahova küldték őket, és azt tették, amivel megbízták őket. Nem kórtak látványosabb feladatot, és nem morogtak, hogy miért pont Szamáriában kell szállást keresniük (pedig feltehetően nem rajongtak a szamaritánusokért). – *Hogy állok az alázattal, amikor nem osztom, hanem kapom a feladatot? Az Úr rendelte helyemen vagyok? Nem*

feledek-e, hogy neki szolgáljak? Azt végzem-e, amit Ő szabott ki?

A szamaritánusok nem adnak szállást Jézusnak, mert Jeruzsálembé készül. Talán tiltja a vallásuk, talán múltbeli sérelmek miatt, esetleg mindkét okból zárkózott el. – *Nálam kap szállást? Kikkel szemben kérek felmentést a felebaráti szeretet alól? Miért?*

A derék apostolok felháborodtak, hogy a szamaritánusok nem fogadták be a Messzert. – *Vajon lobogok-e még annyira Jézusért, hogy képes vagyok felháborodni, ha őt elutasítják? Tudom-e uralni az indulataimat? Tisztító-e a bennem lobogó (piszlakoló) tűz, vagy emésztő? Illés próféta mégoly szent haragja, vagy Jézus szelidsége a jellemzőbb a lelkivilágomra?*

Július 8. — Évközi 14. vasárnap — Lk 10,1–12.17–20 — A 72 tanítvány elküldése

Az Úr Jézus kiválasztott tanítványai közül hetvenkettőt, akiknek hitét erősnek ítélte. Olyanokat választott, akikben megbízott, hiszen előfutárul küldte őket oda, ahova aztán ő is menni szándékozott. Azokban a városokban még nem ismerték őt, talán éppen csak hallottak róla. Ha a tanítványok szégyent vallottak volna, később már őt sem ismerték volna el arra jártában. Tehát nagy volt a tét.

Az Úr bizonyára nem „lesz, ami lesz” alapon választott közülük, tudta, kiből mi lakozik. De vajon a kiválasztottak is tudták-e, hogy képesek lesznek a rájuk bízott feladat becsületes elvégzésére? Vagy megerősítette őket az a tudat, hogy ha Tanítójuk méltónak találta őket bizalmára, akkor kicsik ők ahhoz, hogy megcáfolják az ő véleményét. Vajon volt-e, aki visszautasította őt, hogy „Uram, én nem vagyok alkalmas,

küldj helyettem valaki mást”? Voltak kételeyek? Hiszen még az apostolok sem voltak mind biztosak abban, ki is ő pontosan, és mit is akar valójában. Hát hogyan képviseljük őt így az emberek előtt? Talán elég volt, hogy az általuk addig megismert igazságról tegyenek tanúságot hitelesen?

Elküldte őket minden nélkül, segítségül csupán társukat adva nekik, és nem utolsósorban a Gondviselést. Milyen nagy ráhagyatkozás és mély bizalom kellett akkor a tanítványok részéről, hogy ők mégis kivétel nélkül és meg nem futamodva elindultak, és végigvitték, amivel megbízták őket!

Pedig bizonyára nem fogadták őket mindenütt tárt karokkal és nyitott lélekkel. Hisz Jézus is felkészítette őket arra, hogy lesznek helyek, ahonnan eljőve tanácsos még a port is lerázniuk, amely a

lábukra tapadt. De a hírt, hogy közel van Isten országa, még itt is tudomására kellett hozniuk az embereknek. Ezután már rajtuk állt, mit kezdenek, vagy nem kezdenek ezzel a tudással. Lehetett olyan város, ahonnan valóban így kellett eljönniük? És vajon volt-e, ahol utólag elgondolkodtak szavaikon?

A tanítványok nagy örömmel eltervezték tértek Jézushoz. Megtapasztalhatták nevének erejét, láthatták a nép között az ő hatására végbement testi-lelki gyógyulást. Beigazolódott minden, amiben addig hittek és reméltek. És mindennek tevékeny részesei lehettek. Nem általuk, de rajtuk keresztül nyilvánult meg az Úristen hatalma. Szája és karjai voltak ott, ahol az embereknek fülük volt a hallásra, szemük a látásra, nyitottságuk az igazság befogadására.

Július 15. — Évközi 15. vasárnap — Lk 10,25–37 — Rosszért jóval fizet

Azzal kezdődött, hogy egy törvénytudó felállt, és odalépett Jézushoz, hogy próbára tegye.

Milyen lehetett Jézusnak állandóan ebben a légkörben élni? Mindenhol a nyomában voltak a nyomorultak, és mindenki a saját nyomorúságára követezte a megoldást, még imádkozni sem hagyták – és még ez a rosszindulat is! A besűgők állandóan keresték, hogy hol köthetnek bele, mi miatt jelenthetik fel. Indokot kerestek, mert elhatározták, hogy vesztére törnek, tehát keresni kellett valamilyen mondvascsinált okot. Nagyító alá tették minden mondatát. Csapdát készítettek neki, olyan kérdésekkel, amelyekre nem lehet jól vála-

szolni: Szabad-e a császárnak adót fizetni? Mi lesz azzal, akinek hét házassága volt itt: a feltámadás után ki lesz a felesége? Ez vette körül Jézust, ilyen közegben kellett mozognia. (Nem szörnyű? Ilyen szándékkal hallgatni az élet Igéit, hogy hol lehet belekötni?!)

Erre a kötekedésre mégsem olyan a fogadj Isten, mint az adjon Isten. Jézus szelíden olyan válaszokat ad, hogy távra marad a kérdező szemérszája. Jön ez a kötekedő, próbára tévő ember, aki csak magát akarja igazolni, de Jézus emberszámba veszi. Válaszol a kérdésére, foglalkozik a problémájával, és elmond egy csodálatos példázatot.

Erre csak Ő képes, és csak Ő tehet képpé rá minket is. Tőlünk ez tellene: amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Ahogy te, úgy én... (és még büszkéik is lennének magunkra).

Jézushoz bárhogyan közeledsz, benne ugyanazzal a szeretettel találkozol. Ez fegyverzi le a rosszindulatot. Válaszol, sőt sokkal többet is elmond, mint ami a szerencsétlen kérdés mögött van. Nem zavarja, hogy milyen indulattal kérdezték, hanem felhasználja a lehetőséget az evangélium hirdetésére.

Engedjük, hogy növekedjen bennünk Jézus, hogy ne lehessen olyan indulatokkal előhozni belőlünk, mint amilyen indulattal esetleg hozzánk közelednek!

Július 22. — Évközi 16. vasárnap — Lk 10,38–42 — Mária és Márta

Jézus a tanítványokkal vendégeskedik Márta házában. Este van, hamarosan vacsoraidő. A tűzhelynél Márta kipirult arccal sűrög-forog, ételt készít. A tűz már csak alig pislákol. Márta kissé bosszúsán feltekint, szemével Máriát keresi: „Hol ez a leány a tűzifával?”

Sok itt az ember. A faluból is bejöttek néhányan. Jézus fáradtan, hátát a falnak támasztva ül, és halkan beszél. Lábánál, egy nyaláb rózsén ül Mária, és egész lényével figyeli a Mester minden szavát. Mártát előnti a méreg, és méltatlankodó szavakat intéz Jézushoz.

Az Úr azonban így válaszol: „Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít, de csak egyre van szükség. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszti el soha.”

Jézus szavainak olvasásakor mindig ráismerek magamban Mártára. Belesűppedtem a napi rutinba, ahol a fő hangsúly a „gondom” és a „nyugtalanít” van. Imára vagy egy röpke elmélyülésre egy-egy fárasztó nap után már semmi energiám. Tele vagyok „gondokkal”, ami sok esetben szorongást, „nyugtalanítást” vált ki belőlem. Éppen ezért imáim is csapongóak, több bennük a kérés, mint a hálaadás. Csak hadarom a magamét.

Reggel: Mi vár rám aznap? Miben kell a munkahelyemen nagyon kitennem magamért? Mit kell elintéznem? Mihez kérem az Urstól áldását, segítségét?

Este: Milyen volt, mennyire sikerült a mai napom a reggel elképzeltemhez képest? Ha jól, rövid hálaima, mert már majdnem lecsukódik a szemem, és holnap ismét kemény napom lesz.

Tekinthetem mindennapi rohanásomat a mai világ tipikus melléktermékének? Mennyire vagyok felelős azért, hogy nőként örlődöm egy multinacionális nagyvállalat estig tartó feladatai, a házimunka és a család elvárásai között? Próbálok mindezen kihívásoknak száz százalékgig megfelelni, de valahogy sehogyan sem sikerül. A munkahelyen visszaléptem a vezető pozícióból, de ennek ellenére továbbra is megtalálnak a komoly feladatok. Munkahelyváltás? Ugyan hová? Hiába néztem körül, mindenhol hasonló a taposómalom. Otthon maradni háziasszonyként, mivel csak egy szem gyermekkel áldott meg az ég, nem tudok. A világ rögtön megkiabálna, és talán ki nem mondván, de léhűtőnek titulálna. Az elmúlt időszak változásai miatt a család hosszú távon nem bírná el jelentős életminőség-romlás nélkül (és sajna, ebbe a férjem sem egyezne bele).

Gyönyörű szocialista családmódel, némi vadkapitalista beütéssel! Nesze neked, női emancipáció!

Családi elvárások? Igyekszem, igyekszem. A gyerekek esténként gyakran leülünk tanulni, vagy kicsit beszélgetünk. Megvallom, többször idegesít, hogyha valamit nem ért, esetleg már huszadszor meséli ugyanazt, a feladatát pedig még mindig nem végezte el. Türelmetlen vagyok vele, és ezért utálom magamat! Másoknak sikerül ebben az ördögi körforgásban rendben lenni önmagukkal, a környezetükkel? Mit csinálunk rosszul?

Jézus így imádkozott az apostolokért: „Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

Jézus saját példájával megtanított bennünket arra, hogy a világ gonoszsága, a körülményeink nem befolyásolják, nem befolyásolhatják boldogságunkat. Szeretni, megérteni lenni, a jót akarni, a jóra törekedni mindenkinek életfeladata és valódi hivatása. A „mi a fontos” szemléletén kell változtatnunk! A „hogyan” mindenkinek magának kell kidolgoznia. Ezt a munkát Jézus nem tudja helyettünk elvégezni. Segítséget kapunk tőle bőven, csak...

Le kell raknunk a lába elé a rózsénket, rá kell ülnünk, és figyelniük kell végre egész lényünkkel a Mester szavát!

Július 29. — Évközi 17. vasárnap — Lk 11,1–13 — „Taníts meg minket imádkozni!”

Jézus „egyszer”, „valahol” imádkozott. Nem volt különleges az alkalom, csak olyan mindennapi. A tanítványok látták őt. Látták, hogy történik Valami. Talán nem hallották, mert csendben imádkozott, vagy messze voltak. Csak látták... Látták, ahogy imádkozik. Úgy imádkozott, mint még senki. Látták, hogy ez az ima más, nem az, amit gyerekkorukban tanultak, nem az, amit új ígértetők mutattak, és nem is olyan, mint amit János tanított a tanítványainak. Jézus imája összekapcsolódás volt. Egyesülés. Összekapcsolta a mennyet a földdel, önmagát az Atyával. „A te akaratod az én akaratom – a te szereteted az én szeretetem – a te erő az én erőm – a te fényed az én fényem.”

Ez a fény messzire sugárzik Jézusból, elindít, és magához vonz. Szeretet, Erő és Akarat. Az apostolok akarták Jézus imáját, akarták azt a szoros egygyé levést az Atyával, ami olyan varázslatosan vonzó. Azt hitték, hogy ha megtanulják a szavakat, elnyerik ezt a csodát... Ehhez nekik még idő kellett: sok vándorlás, sok tapasztalás, sok kérdés, sok válasz, keresztre feszítés, feltámadás és 50 nap. És a szavak mögött felismert mérhetetlen szeretet, amely összeköti az alkotót az alkotással. A lényeg, az egygyé levés.

Nem létezhetünk a mi Atyánk nélkül, meg kell szentelnünk a Nevét, hisz minden Őáltala lett. Az Ő országára vágyunk, az Ő kenyerére, az Ő bocsánatára, az Ő

óvó védelmére, az Ő határtalan, személyre szóló szeretetére. Ha megtanulunk jól imádkozni, közel kerülünk az Atyához. Olyan közel kerülhetünk, mintha nem is külön lennének. És ha tudunk így imádkozni, akkor mindenki látni fogja, hogy ott valami történik. Valami nagyon jó...

Jézus mindent elmondott és megtanított nekünk, amit tudnunk kell. A mi dolgunk az állhatatos kitartás, a szüntelen vágyakozás, a folyamatos „odagondolás”, a ráhagyatkozó, gyermeki szeretet.

És legyünk nagyra vágyók! Ne kenyérrért, halért, tojásért forduljunk Mennyei Atyánkhoz, hiszen Ő ennél mérhetetlenül nagyobb ajándékot tartogat számunkra: Szentlelkét!